Yıl 1975, ortalık sakin… TDAS'ın yazımını bitirmek üzereydim, o sırada yedek subaylar için kısa askerlik çıktı. Yıllardan beri çok sayıda kişi üniversiteyi bitirmesinin üzerinden yıllar geçmiş olmasına rağmen askere gidemiyordu. Bu kadar yedek subaya ihtiyaç olmadığı için askere almıyorlardı. Giden 18 ay yapıyordu. Bu birikmeyi eritmek için 4 aylık askerlik çıktı, hemen başvurdum. Bakarsın ilerde gerekli olur, 4 ay ne olacak, diye düşündüm. Hazırlıkları tamamlayamadıkları için 15 gün erteleme yaptılar, kaldı 3,5 ay… Eylül'de Kurban Bayramı tatili vardı, on gün, kaldı üç ay…

Bütün ODTÜ'lüler Balıkesir'de toplanmıştı. İki ayrı sınıf vardı, ben personel sınıfına düştüm. Yürüyüş dersleri, sonra teorik dersler filan derken iyi kitap okuyordum.

Askerde ne okunur? Türkiye ile ilgili kitaplar, mesela Mustafa Akdağ'ın Türkiye'nin İktisadi ve İçtimai Tarihi gibi kitaplar… Talim alanına bile götürüyordum, uzun aralarda okuyordum.

İlker ve Necati TDAS'ı basacaktı, ben de ülke tarihini içerecek TDAS-2'ye hazırlanıyordum (olaylar o kadar hızlanacaktı ki yazmak fırsatım olmayacaktı). 1979'da Selimiye Askeri Cezaevinde iken yine yazmaya niyetlendim; konuyla ilgili epeyce okuyup notlar çıkardım ve hatta yazmaya bile başladım ama arkasından firar geldi, yine kaldı!

İçtima sırasında bir komando yüzbaşısı gelmişti. Adam bir yıl önce yapılan Kıbrıs savaşında adaya ilk inen paraşütçüler arasındaymış.

"Savaş korkunç bir şey, bunu asla unutmayın" diyerek başladı. "Savaşı onu bilmeyenler ister" diye de devam etti.

Kısa konuştu. Hiç asker konuşmasına benzemiyordu.

Derslerde uzun uzun Kıbrıs Harekatı hikayeleri dinliyorduk. Çok az kayıp vermiştik, çok başarılı bir harekat olmuştu…

Uçaklarımızın yanlışlıkla bir savaş gemimizi batırdıklarını ve çok sayıda kişinin öldüğünü yıllar sonra basından öğrenecektik. Yunan savaş gemisi sanmışlar, bombalayıp batırmışlar!

Yine yıllar sonra Kıbrıs savaşında Rum tarafının çok sayıda kayıp kişisinin olduğunu yine basından öğrenecektik. Ölürsün, esir düşersin veya yaralanırsın; bunlar bellidir. Kayıp ise, ortadan kaybolmuştur, ne olduğu bilinmemektedir.

O yıllarda Akdeniz kıyısına yakın toplu mezar ortaya çıkarılmıştı. İddiaya göre, Kıbrıs'tan getirilen esirler öldürülüp buraya toplu olarak gömülmüştü. Üzerine gidildi mi, hatırlamıyorum, belki ben bilmiyorumdur.

Gerçi bazı subaylar derslerde üstü kapalı olarak durumu belirtmişlerdi: "Gerekeni yaptık, hiç merak etmeyin!" deniliyordu.

Bu harekat sırasında ordunun kayıplarının birkaç kişi olmadığını da yine yıllar sonra öğrenecektik.

Ciddi ciddi askeri personel dersi anlatanlar olduğu gibi işi şamataya vuranlar da vardı.

Bir subayın askeri yazışma kuralları dersindeki sözlerini hatırlarım: "Şimdi düşünün arkadaşlar; yirmi yıl sonra siz milli savunma bakanı, ben genelkurmay başkanı… Yazışmalar nasıl, harika!"

Hep birlikte gülüyorduk tabii…

Kıbrıs harekatındaki zayiatla ilgili bilgiler bana inandırıcı gelmemişti ama başka kaynak olmadığı

için mecburen inanmıştım. Yıllar sonra hiç de böyle olmadığını öğrenecektim. Kendi savaş gemimizi batırmışız, sağ kalıp kayıklara binenleri de bir İsrail gemisi almıştı…

Savaş böyle işte, gerçek sonra ortaya çıkıyor…